

[Aksel Larsen.]

kunne tyde på, at man investerer galt i Danmark, men så skulle man undersøge sagen, få noget mere plan i investeringerne, så de bliver noget mere produktive.

Jeg kunne selvfølgelig godt komme med en række eksempler, men jeg vil indrømme, at jeg har ikke gået det hele så systematisk igennem, at jeg kan komme med en fuldstændig oversigt, og det tilkommer jo heller ikke mig at gøre det. Tager man imidlertid landbruget, er det klart, at maskiner og traktorer o. s. v. er investering, men mig bekendt er det sådan, at Danmark er det land, der i forhold til arealenheden har flest traktorer. Det er så et spørgsmål, om det er nødvendigt at investere så meget i traktorer, om det ikke kunne være klaret på anden måde. Men jeg erkender, at så skulle staten have grebet ind, så vi ikke fik flere maskiner og traktorer, end hvad der svarer til vort landbrugsareal.

Vi har også eksempler fra visse grene af industrien. Jeg læste forleden dag om, hvorledes underskuddet er i det offentlige slagtehus i Ålborg. Man havde stor eksport til amerikanerne i Vesttyskland, men disse stillede visse krav om, at man skulle modernisere slagtehuset og tilberede varerne på en helt anden måde. Da man så havde investeret en masse penge i modernisering af slagtehuset og kunne levere nøjagtig de produkter, som amerikanerne forlangte, lukkede amerikanerne af og sagde: vi gider slet ikke købe i Ålborg, vi køber andetsteds. Så var den investering i og for sig spildt.

Jeg tror ikke, det drejer sig om at gøre det, som der blev talt om på socialdemokratiets kongres, at vi gennem mere gunstige afskrivningsregler — guderne skal vide, at de er gunstige nok for investering — må sørge for, at der bliver flere penge til investering. Det, det drejer sig om, er at få investeringerne anvendt på rette måde, så at vi får større produktion ud af det og større konkurrenceevne over for andre lande. Det har man ikke gjort.

Jeg synes derfor, at alle disse problemer må tages med i betragtning, og jeg stiller mig meget skeptisk over for tanken om at gå ind i et udvidet og mere intimt fællesskab med de handelspartnere i Vesteuropa, som

hidtil har behandlet os på en måde, som man i vor valutabalace, produktionsstatistik o. s. v. kan aflæse de temmelig alvorlige følger af.

Jeg nærer yderligere skepsis, når jeg tænker på den iver, man fra visse sider lægger for dagen for, at vi skal sørge for at komme med den bus, der hedder vesteuropæisk toldunion og frihandelsområde, medens man samtidig skyder spørgsmålet om det nordiske samarbejde og fællesmarked længere ud. Jeg vil tro, at man skulle lægge mere vægt på at forsøge at få etableret et bedre økonomisk samarbejde mellem de lande, der står os nærmest. Endvidere vil jeg tro, at Danmark skulle bestræbe sig for at udnytte andre handelsmuligheder og forsyningsmuligheder, end vi hidtil har gjort.

Nu skal vi formentlig i næste uge have en større diskussion om olie- og benzinrationeringen og om, hvorvidt den er nødvendig eller ikke. Det er muligt, at den ikke er nødvendig, men det er indlysende, at hvis Danmark havde købt de over 300 000 t olie fra Sovjetunionen, som var på tale, havde den ikke været nødvendig. Men de er ikke købt, og de kan ikke købes, for det behager ikke de store oliefirmaer at købe denne olie, denne benzin, og så siger staten: vi er magtesløse. Ja men det ville da ellers være en fordel, om vi kunne få noget af vort valutatilgodehavende hos Sovjetunionen udlignet ved at få varer derfra. Det ville også være en fordel, om vi kunne handle med Østtyskland, hvormed der delvis på privat initiativ er sluttet samhandelsaftaler, men det støder på alle mulige vanskeligheder. Jeg skal ikke i øjeblikket kunne sige, hvorfra disse vanskeligheder stammer, men det støder på alle mulige vanskeligheder, således at samhandelen nu er langt ringere, end dengang den foregik i form af rent private varebytteforretninger. Jeg tror, det er at sætte kikkerten for det blinde øje, hvis man kun stirrer efter Vesteuropa og tror, at der ligger en redning for dansk landbrug og industri i et øget økonomisk samarbejde med de vesteuropæiske lande, som har en hovedskyld i den hidtidige økonomiske misere i Danmark. Danmark burde i sin udenrigshandel, i sit erhvervsliv o. s. v. optræde som et mere selvstændigt og fribarent land; det er det råd, jeg vil give regeringen og de økonomiske faktorer, der er de bestemmende.